

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123182912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Læbe skulde aande hele hendes Sjæl ind og suge hendes Legeru til sig. *Han* skulde have kysset det første. Og nu var det hende, der gav ham disse mange glade Kys.

Og da han havde sagt Farvel og skulde afsted, havde hun klynget sig ind til ham og rusket i ham.

— Hvor jeg er glad! havde hun hvisket ham ind i Øret.

Og saa var han kørt i Regn og Mørke Vejen, han om Formiddagen var gaaet.

Han huskede Fru Vallentins kølige Lykønskning. Emma var løbet ud i Spisekammeret og havde fortalt hende Begivenheden. Og Dyrlægen, som var gaaet straks efter og havde smækket med Døren.

Og nu sidst hans Graad inde i Dagligstuen. Og Forældrene.

Jørgen borede sig ned under Tæppet og søgte at sove, men kunde ikke.

Altsaa nu — nu havde han fanget det, han havde længtes imod saa mange Aar; fanget det, han kaldte Livet, det som havde Bæreevne, det som var idel Sol og idel Lykke. Langsomt havde det formet sig for ham og staaet i Taage, til han traf Emma Poulsen. Om hende havde det samlet sig, og fra hende var der faldet Lys vidt ud over det. Hans Drøm om de store Stepper, hans vege Længsel mod travl Menneskeleven, hans Tog mod de ukendte Skranker. Bag Emma Poulsen laa det alt sammen. Hun stod ved Gitteret. Hende maatte han eje, saa vilde Gitteret falde.

Og nu ejede han hende.

Men Gitteret — Gitteret! Han saa intet Gitter, saa ingen Stepper, ingen Menneskeleven og hørte intet Tog mod Skranker.

Han saa og hørte, sansede kun Emma Poulsen.

Som han laa dér halvvaagen, kom Moderen ind og bøjede sig ned over ham.

— Sover min Dreng? hviskede hun.